

Arrest

nr. 274 949 van 1 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien het verzoekschrift dat op 27 juni 2022 werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2022 om 14.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 maart 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 23 maart 2022 om internationale bescherming.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 13 januari 2022 in Spanje asiel had aangevraagd. Op 29 april 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse overheden die op 9 mei 2022 in toepassing van artikel 18.1, b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 20 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 (1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Al-J., A. A. Y. (...), verder de betrokkene, staatsburger van Jemen, bood zich op 23.03.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 23.03.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie zijn paspoort (Nummer: (...), uitgegeven te Jeddah op 22.01.2020 geldig tot 22.01.2026 voor).

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 13.01.2022 illegaal het grondgebied van de lidstaten betrad via Spanje.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en op basis van het akkoord van Spanje (artikel 18 (1) b) moet er worden besloten dat de betrokkene in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, ook al is er geen treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 21.04.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben.

Hij verklaarde geen familie te hebben in Europa en geen familie in België te hebben.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde in december 2020 met het vliegtuig legaal naar Egypte te hebben gereisd waar hij 1 week is gebleven. Vervolgens reisde hij door naar Niger waar hij na 15 dagen via Mali in januari 2021 op het Algerijns grondgebied aankwam.

De betrokkene verklaarde 30 dagen onderweg naar Marokko te zijn geweest en dat hij van maart/april 2021 10 maanden in Nador verbleef. Volgens de verklaringen van de betrokkene verbleef hij 2 maanden in Spanje (Mellila) van 9 januari 2022 tot 17 maart 2022, waarna hij via Malaga en Frankrijk naar België doorreisde. De betrokkene verklaarde het Belgisch grondgebied op 20.03.2022 te hebben betreden.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat vrienden die in België wonen hem hebben aangeraden om naar hier te komen en omdat hij, na het vergaren van informatie, vond dat België een goed land is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat het asielbeleid inhumain is. De betrokkene verklaarde dat de rechten van de vluchtelingen en van de mensen in Spanje niet worden gerespecteerd. Hij verklaarde dat hij in Ceuta door de Spaanse politie werd bekogeld met rubberkogels en traangas. De betrokkene verklaarde ook dat zijn huisgenoot door de Spaanse kustwacht uit het water werd gehaald en zonder kleren in het water werd gegooid, waarop hij verdronk.

Op 29.04.2022 werd een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Het verzoek aan de Spaanse instanties werd op 09.05.2022 conform artikel 18 (1)b van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Spaanse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Madrid of via de luchthaven van Barcelona.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat Spanje een inhumane asielbeleid heeft en de rechten van de vluchtelingen niet respecteert.

De betrokkene stelde verder in zijn persoonlijk onderhoud dat hij door de Spaanse politie bekogeld werd met rubberkogels en traangas. Daarmee wensen we vooreerst te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. Verder wijzen we er op dat de betrokkene een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties in Spanje, hetgeen hij volgens zijn verklaring niet zou hebben gedaan. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoonde dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Spanje. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Spaanse instanties met voeten werden getreden.

De Spaanse instanties stemden op 09.05.2022 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje wordt onder andere belicht in AIDArapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (zie Teresa De Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2021 Update", laatste update op 21.04.2022 verder AIDA-rapport genoemd. (AIDA-ES_2021update.pdf_(asylumineurope.org)). Een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat er de laatste jaren meldingen zijn geweest over een moeilijke toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure voor verzoekers die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 (“In recent years, including in 2019 and 2020, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions)”, p. 60 en “While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure”, p.61). Nochtans vermeldt het rapport ook dat het OAR net aan deze groep verzoekers prioriteit geeft qua afspraken voor het registreren van een verzoek om internationale bescherming (The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”, p. 61).

De Spaanse instantie bevoegd voor opvangvoorzieningen vaardigde overigens een instructie uit om erop toe te zien dat verzoekers die overgedragen worden aan Spanje niet uitgesloten worden van het opvangsysteem (“... the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country”, p.60). Verder lezen we in het rapport dat de bevoegde instanties maatregelen treffen om deze problemen op te lossen en verdere problemen te voorkomen (“... Instead, emergency measures are taken and asylum seekers are provided new available places where they can be hosted”, p. 99 en “As a response to the issue of overcrowding, the new appointed Ministry of Inclusion, Social Security and Migration started to negotiate in early 2020 with a private company (Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria - Sareb) the possibility of using empty apartments for the reception of asylum seekers and undocumented migrants”, p. 103).

Het AIDA-rapport meldt verder dat de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterd zijn ondanks de verhoogde instroom en dat de opvangcapaciteit uitgebreid werd (“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, p.105). Het rapport vermeldt overigens nergens dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren ontoereikend of ondermaats zijn.

Gelet op het bovenstaande kan er niet automatisch van worden uitgegaan dat de betrokkene bij overdracht geen toegang zal krijgen tot de Spaanse opvangvoorzieningen of tot de procedure om te verzoeken om internationale bescherming. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er op deze gebieden moeilijkheden bestaan in Spanje, kunnen we hieruit niet besluiten dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens gehoor psychologische problemen te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten worden tenminste 6 (via Dublinet) of 10 werkdagen (charter) vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten⁽⁴⁾.
(...)"*

1.2. Op 21 juni 2022 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Verzoeker dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 277 077.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 20 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 21 juni 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag werd ter kennis gebracht, maakt de verwijdering van verzoeker imminent nu zij zijn vasthouding beveelt in een plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft op maandag 27 juni 2022, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering

tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 21 juni 2022 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn, zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer RvV 276 462, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Dit wordt niet betwist door verwerende partij.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen terecht op dat hij wordt vastgehouden met het oog op effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje en dat een gedwongen repatriëring naar Spanje dus nakend is en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel het ernstig middel onderzoekt dat werd ingeroepen in het verzoekschrift van 3 juni 2022 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen betoogt verzoeker als volgt:

“4.3. Het huidige asielbeleid in Spanje faalt.

-4.3.1. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren, aangezien de verzoeker bij terugkeer naar Spanje dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

“(…)”

-4.3.2. Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

‘(…)’

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

‘(…)’

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA- rapport zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken.

De verzoeker kan het evident niet eens zijn met de bestreden beslissing.

-4.3.3. Hieromtrent dient vooreerst opgemerkt te worden dat het AIDA- rapport waar naar verwezen wordt, stelt dat de persoon die om internationale bescherming zoekt in Spanje, toegang heeft tot rechtsbijstand en gezondheidszorg en vermeldt het rapport ook dat er geen structurele tekortkomingen zijn of slechte omstandigheden in het onthaal- en opvangvoorzieningen zijn.

Echter is er sinds enige tijd een grote influx bezig in Spanje van vluchtelingen en migranten.

Spanje vangt sinds de aanvang van de asielcrisis in 2015 meer vluchtelingen en migranten op dan Italië en Griekenland.

Vooraf de Spaanse enclaves Melilla en Ceuta werden in mei 2021 overspoeld door migranten, en het enige antwoord van de Spaanse autoriteiten, is het sturen van militaire troepen om de migranten tegen te houden:

“(…)”²

Uit de cijfers van het IOM blijkt dat in 2021 alleen al 815 mensen het leven lieten in de Mediterrane zee.³

Dat ook blijkt dat in 2021, het aantal migranten dat de dood vond bij de oversteek naar Spanje, verdubbeld is ten opzichte van 2020!⁴

Deze tendensen doen zich ook verder voort in 2022, blijkt uit een overzicht van EUROMED Rights:

“(…)”⁵

Hieruit blijkt aldus overduidelijk dat Spanje het hoofd dient te bieden aan een stroom vluchtelingen en migranten, die enkel maar in stijgende lijn gaat, zonder dat Spanje deze crisis het hoofd kan bieden.

Ook uit het statistieken overzicht van UNHCR toont aan dat in 2021 bijna 122.000 vluchtelingen en migranten aankwamen in Spanje, na Italië, de hotspot in Europa waar vluchtelingen.⁶

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de informatie, waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan deze vluchtelingenstromen die nog steeds de kusten van Spanje overspoelen.

Ook uit het 2020/21 Amnesty International Rapport blijkt de problematiek van de opvang van asielzoekers en migranten in Spanje en voornamelijk de problemen bij de overgang tussen Ceuta/Melilla naar Spanje:

“(…)”⁷

Uit de hierboven geciteerde bronnen moge duidelijk blijken dat de huidige situatie in Spanje niet dezelfde is als het beeld dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geschetst!

4.4. Met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje

Verder verwijst de tegenpartij in zijn bestreden beslissing naar het AIDA-rapport om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Spanje. Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

-4.4.1. Geen toegang tot het opvangnetwerk in Spanje

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar bestreden beslissing dat Dublin-terugkeerders wel degelijk toegang hebben tot de opvangmogelijkheden in Spanje, zij zich hiervoor niet baseert op een volledige lezing van het AIDA rapport:

“(…)”⁸

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing ook melding maakt van de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof dat oordeelde dat personen die terugkeerden onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet uitgesloten mogen worden van het opvangnetwerk, wenst de verzoeker op te merken dat deze uitspraak enkel geleid heeft tot het opstarten van richtlijnen hieromtrent door de bevoegde instanties, doch dat dit helemaal geen garantie voor verzoeker impliceert dat hij recht zal hebben op opvang bij terugkeer, zoals blijkt uit hetgeen hierna besproken.

-4.4.2. Verzoekende partij wenst verder op te merken, dat in ditzelfde AIDA- rapport, ook het volgende te lezen staat omtrent deze richtlijnen:

“(…)”⁹

Het AIDA report van 2021, update 2022 maakt nog steeds melding dat bepaalde verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Spanje onder de Dublin Verordening, nog steeds geen garantie hebben dat zij zullen opgevangen worden door het netwerk in Spanje.

Opnieuw stelt verzoekende partij vast, dat hij geen enkele zekerheid van de Spaanse autoriteiten heeft dat hij toegang zal krijgen tot het opvangnetwerk.

-4.4.3. Het is dan ook maar de vraag in welke situatie de verzoeker zal terechtkomen bij een terugname door Spanje, noch wordt niet aangetoond dat hij de nodige ondersteuning zal krijgen.

-4.4.4. Verzoeker wenst dan ook te verwijzen naar het Human Rights World Report 2021 waaruit blijkt dat Spanje nog steeds niet de nodige garanties en waarborgen kan geven betreffende de opvang van asielzoekers en migranten:

“(…)”¹⁰

Verzoeker naar zo'n preciaire situatie terugsturen, is een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft aldus geen enkele garantie dat zij bij een terugkeer naar Spanje, niet naar Melilla en zo verder naar Marokko, zal uitgewezen worden.

Dat de bestreden beslissing enkel hierom dient vernietigd te worden.

-4.4.5. Er dient dus te worden opgemerkt dat in de hierboven vermeldde rapporten en berichtgevingen verscheidene malen wordt geopperd dat wat de opvang van asielzoekers betreft Spanje niet voldoet aan zijn verplichtingen, voorkomende uit de Europese richtlijn ter zake.

Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielpprocedure en / of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (zie het artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening).

Verzoeker werpt met de verwijzing naar de hierboven geciteerde bronnen, een heel ander licht op de zaak.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de argumenten uit het geciteerde AIDA- rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Spanje.

Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

-4.4.6. Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk.

-4.4.6.1. Er zijn nog tal van problemen voor wat betreft onder meer de opvang van asielzoekers, gezien in de context van de grote toestroom van vluchtelingen in Spanje.

De grote toestroom van vluchtelingen in Spanje heeft er mede voor gezorgd dat de Spaanse overheid actueel voorstellen aan het uitwerken is om de huidige asielwetgeving in Spanje te verstrengen.

De huidige voorstellen baren verschillende organisaties zorgen, zo ook het ECRE, dat op 21/02/2020 een mededeling de wereld instuurde:

“(…)”¹¹

Er is geen enkele garantie dat verzoeker in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Spanje, wel in tegendeel.

Zo blijkt nog steeds dat Spanje vluchtelingen en migranten die toekomen via de Spaanse enclaves, zoals Melilla en Ceuta, gedwongen worden tegengehouden door de Spaanse autoriteiten en worden teruggestuurd naar Marokko:

“(…)”¹²

Dat verzoeker aldus een gegronde vrees heeft op repatriëring.

-4.4.6.1. Verzoeker heeft absoluut geen garantie dat, gelet op deze nieuwe ontwikkelingen, hij geen enkele garantie heeft dat zijn asielaanvraag wel degelijk behandeld zal worden, en hij niet gewoon prompt naar de Spaans- Marokkaanse grens zal gestuurd worden, zeker gezien hij geen verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft ingediend.

Het feit dat de verzoeker zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt maakt, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wel degelijk een omstandigheid uit die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest.

4.7. Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met het artikel 3 van het E.V.R.M.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje verre van optimaal is.

Nu Spanje de regels naast zich neerlegt, is er wel degelijk sprake van een blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij terugkeer van de verzoeker in Spanje.

4.8. Verzoekende partij wenst verder nog op te merken dat hij niet akkoord kan gaan met de verplichting om een verklaring tot medewerking te ondertekenen, zoals hem werd meegegeven bij de bestreden beslissing.

Verzoeker kon deze verklaring dan ook niet ondertekenen omdat hij niet akkoord ging met de bestreden beslissing. Conform artikel 39/2, § 2 en 39/57 §1 Vw heeft verzoekende partij 30 dagen de tijd om een beroep in te dienen. Indien verzoekende partij deze verklaring had ondertekend, had dit ervoor gezorgd dat huidig beroep zonder voorwerp zou verklaard worden.

Verzoeker heeft echter wel zijn adres doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 31/05/2022 en dit per mail:

“(…)”

(zie stuk 14)

Verzoeker dacht evenwel dat gelet op zijn bijlage 26quater, hij reeds onmiddellijk het opvangcentrum diende te verlaten, mede waarom hij op datum van 08/06/2022 zijn volgend adres kenbaar heeft gemaakt:

“(…)”

(zie stuk 15)

Toen later evenwel bleek dat de verzoekende partij nog geen Dublin toewijzing van Fedasil had verkregen en nog steeds recht had op materiële opvang in het opvangcentrum te Lommel, is hij dan ook teruggekeerd naar het opvangcentrum.

Opnieuw heeft verzoekende partij dit laten weten aan DVZ, bij schrijven dd. 11/06/2022:

“(…)”

(zie stuk 16)

Tot op het moment van arrestatie had verzoekende partij nog geen Dublin toewijzing van Fedasil ontvangen en had hij recht op in het opvangcentrum te blijven.

Meer zelfs. Verzoeker verkrijgt plots op datum van 23/06/2022 een Dublin toewijzing van Fedasil, nadat hij aldus reeds opgepakt werd en overgebracht naar een gesloten centrum.

(zie stuk 17)

Verzoekende partij heeft ook nooit van verwerende partij een uitnodiging van ICAM verkregen, ter bespreking van zijn overdracht naar Spanje!

Deze dienst werd in oktober 2021 in het leven geroepen als alternatief voor detentie.¹³

De ICAM-dienst heeft ook een Cel Dublin, waarbij verzoekers die in een Dublin procedure zitten, uitgenodigd worden voor een gesprek, ter bespreking van de overdracht naar hun betrokken lidstaat. (zie stuk 18)

Verzoeker heeft nooit dergelijke uitnodiging ontvangen! Verzoekende partij kan aldus geenszins verweten worden dat hij niet heeft meegewerkt aan zijn overdracht naar de betrokken lidstaat.

Zijn toenmalige sociaal assistent bevestigt dat ook.

(zie stuk 19)

De verzoeker kan dus geenszins beschouwd worden als ondergedoken, noch dat hij zijn medewerking niet heeft getoond."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, b), van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van verzoeker die aan de Spaanse autoriteiten toekomt, nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat verzoeker op 13 januari 2022 illegaal het grondgebied van de lidstaten betrad via Spanje, waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de Spaanse instanties het aan hen gerichte overnameverzoek hebben aanvaard en niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Spanje inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Ook heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van

bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129, en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Spanje behelst, dient te worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, § 94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, *V.M./België*, §§ 136-138).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin III-verordening een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Bijgevolg gaat de Raad na of er in het licht van de algemene situatie in Spanje met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Spanje.

De Raad gaat in eerste instantie na of verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen meent verzoeker dat het huidige asielbeleid in Spanje faalt en dat uit objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje tot op heden ondermaats is. Hij wijst op de grote *influx* van vluchtelingen in Spanje en op het feit dat vooral de Spaanse enclaves Melilla en Ceuta in mei 2021 werden overspoeld door migranten, waarop het sturen van militaire troepen om de migranten tegen te houden het enige antwoord van de Spaanse autoriteiten is, met vele overlijdens op zee als gevolg. Dit betoog en de informatie waarmee verzoeker dit betoog tracht te staven heeft evenwel betrekking op de algemene situatie van verzoekers om internationale bescherming die via de Middellandse Zee en de grens met de enclaves Ceuta en Melilla Spanje trachten te bereiken, daar waar

verzoeker zich in de Schengenzone bevindt en het voorwerp uitmaakt van een akkoord tot terugname vanwege de Spaanse autoriteiten. Verzoekers situatie is dan ook allerminst te vergelijken met deze van de in de door hem aangehaalde rapporten beschreven verzoekers om internationale bescherming. Aangezien deze informatie geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie, houdt verzoeker dan ook niet dienstig voor dat geen rekening werd gehouden met de informatie *“waaruit blijkt dat Spanje moeilijk het hoofd kan bieden aan deze vluchtelingenstromen die nog steeds de kusten van Spanje overspoelen”*.

Wat betreft de toegang tot opvangmogelijkheden in Spanje, laat verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich niet baseerde op een volledige lezing van het AIDA-rapport en dat de uitspraak van het Spaans hooggerechtshof waarvan in de bestreden beslissing ook melding wordt gemaakt *“enkel geleid heeft tot het opstarten van richtlijnen hieromtrent door de bevoegde instanties”*, maar dat dit voor hem helemaal geen garantie impliceert dat hij bij terugkeer recht zal hebben op opvang. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat er de laatste jaren meldingen zijn geweest over een moeilijke toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure voor verzoekers die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening, doch ook met het gegeven dat het AIDA-rapport eveneens vermeldt dat (i) *“het OAR net aan deze groep verzoekers prioriteit geeft qua afspraken voor het registreren van een verzoek om internationale bescherming”*, dat (ii) de Spaanse instantie bevoegd voor opvangvoorzieningen een instructie uitvaardigde om erop toe te zien dat verzoekers die overgedragen worden aan Spanje niet uitgesloten worden van het opvangsysteem, dat (iii) *“de bevoegde instanties maatregelen treffen om deze problemen op te lossen en verdere problemen te voorkomen”* en dat (iv) *“de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterd zijn ondanks de verhoogde instroom en dat de opvangcapaciteit uitgebreid werd”*. De gemachtigde wijst er tevens op dat nergens in het AIDA-rapport wordt vermeld dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren ontoereikend of ondermaats zouden zijn. Door te citeren uit enkele passages van het AIDA-rapport – en ook uit het *“World Report 2021”* van Human Rights Watch – waaruit blijkt dat er in Spanje moeilijkheden bestaan wat betreft de toegang tot de opvangvoorzieningen en de procedure om te verzoeken om internationale bescherming toont verzoeker *prima facie* niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat uit het AIDA-rapport niet kan worden besloten dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Met zijn verwijzing naar zorgwekkende voorstellen om de huidige asielwetgeving in Spanje te verstrengen ten gevolge van de grote toestroom van (kandidaat-)vluchtelingen, doet verzoeker ten slotte geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de actuele situatie in Spanje.

Op basis van het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de genuanceerde benadering door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over de opvang en behandeling van Dublin-terugkeerders op grond van recente informatie van een gezaghebbende bron kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Nu geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Spanje, moet nog worden nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker (i) verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben, (ii) verklaarde geen familie in Europa en in België te hebben, (iii) het nalaat van zijn verklaring dat hij door de Spaanse politie bekogeld werd met rubberkogels en traangas enig bewijs voor te leggen of deze stelling te staven met concrete verklaringen, bovendien niet blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten hem hierin te horen en te beschermen en deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken, binnen welke context het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn, en (iv) tijdens het gehoor verklaarde psychologische problemen te hebben, doch geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Geen enkele van deze overwegingen wordt door verzoeker betwist.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.2.2.3. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.2.2.4. Waar verzoeker nog opmerkt niet akkoord te gaan *“met de verplichting om een verklaring tot medewerking te ondertekenen, zoals hem werd meegegeven bij de bestreden beslissing”*, dat hij nooit een uitnodiging van ICAM heeft verkregen en dat hij *“dus geenszins beschouwd (kan) worden als ondergedoken, noch dat hij zijn medewerking niet heeft getoond”*, stelt de Raad vast dat deze grieven niet gericht zijn tegen de motieven van de bestreden beslissing en bijgevolg niet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan kunnen leiden.

3.2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.2.6. Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.2.7. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

D. DE BRUYN